# Luggeminne.

## Musträästas.

Se on hea Issanda peäle lota, ja mitte inimeste peäle.
Psal 118, 8.

Minna ollen lapse pölwes ühhes süggawas orgus ellanud, mis suurte mäggede keskel on. Kohhe maea tagga hakkab mäggi tõusma ja koppel omma pudega käis jubba wasto mägge. Seal ollen minna tihti, kui minna öue pealt ehk kambri aknast hommiku päikest ja öhtu kuud näggin tõuswad päiwa, kuud ja mägge omma metsa ehtes tähhele pannud ja mõelnud: kui ma agga seal üllewal olleksin, seal körges mäe otsas, siis ma wöiksin keik mailma maad ärranähha! Ma mõtlesin töeste, et siis keik mailm mo silma ees piddi ollema. — Ja se ei olnud ka mitte paljo körwal; lapselik meel juhtus omma arwamisses wähhe



töe jälgile sama, sest ma ollen kord mitto aastat pärrast sedda ülle körge mäggede kojo reisinud, ja siis mäe otsast pool Swabimaad ja Strasburgi linna näinud ja Reinijögge ja Wogesi mäggesid Baselist sadik. — Immelik on mailma surus, ja ärraarwamata meie Jummala wäggi.

Neist mäggedest tean minna nüüd üht luggu räkida ühhest neist maeakestest, mis üksikud seal üllewal körges metsas seiswad — pissut agga maddalama ma peal kui se kaljo, kus peal ma ollen istunud.

Se maeakenne, kellest tahhan juttustada, seisab kitsas orgus pöhja pool wasta mägge. Temma körwas on mönned sured männid mönningate õunapudele tule warjuks. Allapiddi mägge on üks weike koppel, mis allati haljendab; ja sest joseb weike jöggi wälja; kaewo äres on pisuke pimakamber tehtud; maea seina äres seisab linnopu, kelle perre omma maggusat toito liggidalt männimetsast toob. Nenda näitab se weike koht ärralahhutud ja kaugel keigest mailmast üks armas rahhulinne elloasse ollema, et ta kül körgel ja ennamiste kolledal mäggisel maal seisab.

Siin maeakesses olli enne üks perrekond rahwast rahhuliste ellanud. Üks tubli wannamoor olli pärrast mehhe surma sedda kohta, kelle külles